

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΙΛΥ ΝΤΡΑΜΟΝΤ

Η ΜΑΙΡΗ ΟΣΤΕΡ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ !

Ο ειδύλλιο της Μαίρης "Όστερ και του Φίλιπ Χέμπλ άπασχολούσε ένα μήνα τώρα τον δόκτορα Χάρρυ Φήθερς. "Η άωμορφη κόρη του παλιού φίλου του μόλις αντίκρυζε τον άρραβωνιαστικό της έχανε κάθε πρωτοβουλία. Τόν κυττούσε διαρκώς στα μάτια, χαμογέλουσε όταν κι εκείνος έκανε τόν ίδιο και συμπόυσε και στην πιδ παράλογη ιδέα του. Οί γονείς της, δυ άφελείς μικροαστοί πού είχαν γίνει πλούσιοι μ' ένα σωρό τοκογλυφίες, καμάρωναν αυτό τόν τόσο ταιριαστό ζευγάρι κ' ή μητέρα της έλεγε κάθε τόσο στον μίστερ Φήθερς:

—Έινε κ' οί δυό τους πολύ εύτυχοι. Ποτέ δέν μαλώνουν, ποτέ δέν έχουν νεύρα κ' ιδιοτροπίες. "Αν κ' ο γαμπρός ήταν πλούσιος, όπως κ' ή κόρη μας, δέν θα όπληξε καμμιά διαφορά μεταξύ τους. Μά τή σημερινά κορίτσια κάνουν ό,τι τους περάσει από τόν κεφάλι τους.—Παίρνουν έναν άνδρωπο από τόν δρόμο πού δέν ξέρουν ακόμη όυτε τ' όνομα κ' κατ' όν φέρνουν γιά να σου ζήτηρη τόν χέρι τους. "Αν τους άρνηθή, δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να γαλάσση τήν καρδιά σου και να χάσης και τήν κόρη σου. Φεύγει μαζί του και τού έχει τόν έμπιστοσύνη, όπο ποτέ δέν είχε στους γονείς της. Εύτυχως, δτι αυτός ό Χέμπλ δέν είχε κανείς άλλης. Φαίνεται άνθρωπος τού κόσμου, είναι κομψός κ' άρατός, μά δέν έχει όυτε ένα ονέν. "Ο άνδρας μου, κάθε πρ'ότ' άγοράζει, ακόμη και τόν ταϊγάρο του. Νά δούμε κ' ή τέλος θα έχη αυτή ή ιστορία. "Η καλύτερη λύσις μου φαίνεται ότι είναι να τόν βαρεθή μία μέρα τόν παιδί μας και να τού δώση τά παπούτσια στο χέρι.

Μά ένα τέτοιο πράγμα κατά τόν φαινόμενα δέν έπρόκειτο να ουμθή. "Η Μαίρη "Όστερ ύπάκουε τυφλά στον άρραβωνιαστικό της. Κι' αυτό άκριβώς παραξένευε τόν δόκτορα Φήθερς πού ήξερε τόν χαρακτήρα της μίς "Όστερ. Τήν θυμόταν πάντα ότι έκανε τόν αντίθετο απ' ό,τι της έλεγαν. Οί συγγενείς της κ' ή φίλες της γιά να πετύχουν τήν συγκατάθεσι της γιά ένα ζήτημα, της έλεγαν τόν αντίθετο απ' ό,τι ήθελαν να κάνη. Κι' αυτή ακόμη ή μητέρα της έφήρμοζε τήν ίδια ταχτική γιά να γλυτώνη από τίς φωνές της. "Όταν έπρόκειτο να μη τήν άφήση να ξευχτήση, της δήλωνε:

—Μαίρη, άπόψε πρέπει να π'άς να διασκεδάσης. Θέλω να γλυτώσω από τίς φασαρίες σου.

"Η Μαίρη τήν κυττούσε παραξενεμένη κι' άπαντούσε άμέσως χαρίς διαταγή:

—Όχι, άπόψε θα μείνω στο σπίτι. Δέν έχω καμμιά διάθεσι γιά γλέντι.

Και κλεινόταν όσαν φρόνιμο κορίτσι στο δωμάτιό της κι' έπεφτε να κοιμηθή!

"Ήταν λοιπόν έν' άλλο αίνιγμα γιά τόν δόκτορα Φήθερς αυτή ή ύπακοή της.

—Τόσο πολύ τόν αγαπάει, οκετόταν, όποτε δέν τολμάει όυτε να τού άντιμιλήση;

Αυτό μά τήν αλήθεια ήταν πολύ περίεργο!

Σκανδαλισμένος από τόν φέροισμο της κόρης τού φίλου του, ό δόκτωρ, χωρίς να π'ή τίποτε σε κανένα άπεράσιος, να λύση μόνος τού τωστήριο πού εκάλυπτε αυτό τόν τρυφερό ειδύλλιο! Στήν αρχή ζήτησε πληροφορίες από μερικούς γνωστούς τους γι' αυτόν τόν «θαυματοποιό», όπως έλεγε τόν Φίλιπ Χέμπλ. Μά δέν τόν πληροφορήσαν καί σπουδαία πράγματα. "Ο Χέμπλ ήταν ένας φτωχός κι' άσημος δικηγοράκος χωρίς, ιδανικά, χωρίς κανένα ακοπό στη ζωή του. Μά χίλιους κόπους είχε καταρθώσει να πάρη τόν διπλωμά του κι' από τότε δέν είχε άλλη φροντίδα παρά μόνο π'ώς να κατορθώνη να είναι πάντα άνυμένος με τήν τελευταία λέξι της μόδας. Αυτό ήταν τόν μοναδικό...πρότερήμα του.

"Όσο γιά τήν έπιστήμη του, τήν είχε ατίλει περίπατο κι' άρκέσθηκε να κορινζόρη τόν διπλωμά του και να τόν κρεμάση στην εισοδο της γκαρσονέρας του. Χρόνια τώρα ζούσε εις θάρος τόν φίλων του και τόν γυναικών πού έκαναν τήν άνοσηία να τον αγαπήσουν. Κι' όμως, παρ' όλα τά ελαττώατά του ήταν ένας έπικ'ύνδρος Δοι. Ζούαν. Έχγε έν' άνεξήγητο τρόπο να προεβλίκη κοντά του τ'ήνια γυναικά του έκα' έντύπωσι. "Έφτανε μάλιστα στο σημείο να θάζη στοιχίμα με τούς άσωτους φίλους του γιά τήν κατάκτησι μιας κοσμικής κυρίας και πάντα να κερδίζει. Μά τήν Μαίρη "Όστερ τά πράγματα φαίνεται ότι είχαν ουμθή κάπως διαφορετικώς. Σύμφωνα με τίς πληροφορίες πού τού έδωσαν, ό δόκτωρ Φήθερς έμασε, ότι τήν είχε γνωρίσει σ' ένα φιλικό σπίτι. "Ο Χέμπλ εκείνο τόν θράβυ τούς είχε κάνει ένα

σωρό ταχυδακτυλογράφες με χαρτιά, τούς είχε π'ή τήν τύχη τους και τέλος ξεμονάχιασε τήν άωμορφη Μαίρη και «τ'ήν έκα'νε να τ'ό να γ'α π'ή σ'η!» Αυτή εινε ή κυριολεξία. "Η Μαίρη από εκείνο τόν θράβυ ξετρελλάθηκε μαζί του. Τόν κάλεσε στο σπίτι της, τόν συνέστησε στους γονείς της και αργά-αργά ό Φίλιπ Χέμπλ έγιγε ό άχώριστος σύντροφός της. Μιά μέρα τέλος ή νέα δ'ήλωσε κατηγορηματικά στους γονείς της:

—"Άγαπό τόν Φίλιπ και θα τόν πάρω άνδρα μου!

Οί μικροαστοί θέλησαν να διαμαρτυρηθούν, μά ή φωνή τους σταμάτησε στο λάργυγά τους. Είδαν τή Μαίρη ν' άγριεύη κι' έτοιμη να γκρεμίση τόν σπίτι από τόν πέτομα της. Δέχτηκαν λοιπόν κι' αυτή τήν νέα ιδιοτροπία της, με τήν έλπίδα ότι θα της περνούσε ή μανία τής παντρείας και θα διέκοπτε τίς σχέσεις με τόν Φίλιπ Χέμπλ. Πέρασε όστόσο ένας μήνας κ' οί δυό έρωτευμένοι δέν ένοουσαν να χωρίσουν. "Έβγαζαν πάντα μαζί και ήσαν, αλήθεια, ένα πολύ ταιριαστό ζευγάρι. "Αναγκάσθηκαν λοιπόν οί γονείς της Μαίρης να όρίσουν τή μέρα τού γάμου της κόρης τους κι' ό μίστερ "Όστερ, με χίλιους άναστευγμούς, να έτοιμάση τήν σημαντική προέκτα της κόρης του. "Ο δόκτωρ Φήθερς όστόσο είχε χάσει τόν ύπνο του. Μάταια προσπαθούσε να λύση τόν αίνιγμα πού τόν άπασχολούσε. "Ήταν θέβασιο ότι ή Μαίρη δέν άγαπούσε τόν Φίλιπ. Κάποιος άλλος της άναγκάσε να ύπακούη στη θέλησή του. "Αλλά ποίος ήταν αυτός; Ποίος άνδρωπος ήταν τόσο δυνατός όποτε να μεταβάλη τή Μαίρη σ' ένα άσκαο άρνάκι. Αυτή ή σκέψη τρέλαινε τόν μίστερ Φήθερς. Κ' ίσως θα τόν έκανε να χάση τά λογικά του, αν λίγες μέρες πρ'ότ' γάμου της Μαίρης δέν έρχόταν από τόν Σικάγο ένας μακρυνός συγγενής της. "Ήταν ένας άνδρωπος τού οχοιού και τού παλουκιού πού είχε ζήσει ένα τυχοδιωκτική ζωή και πού ήξερε όλες τίς κατεργαρίες και τίς άπάτες πού ουμβαίνουν στον κόσμο. "Η ουμπεριφορά της Μαίρης από τόν πρώτο κιόλας θράβυ τού έκανε κι' αυτόο έντύπωσι. Ζήτησε λοιπόν εξηγήσεις από τόν καθηγητή Φήθερς.

"Ήσαν, αλήθεια, ένα πολύ ταιριαστό ζευγάρι....

—Τή Μαίρη, τού έπε, τήν είχε άφήσει ένα τρελλοκόριτσο και τώρα τή θέλω παρα πολύ άλλωγμένη. "Έχει μία νευρικότητα στο φέροισμό της, ή όμιλία της είναι διαταχτική και κάθε τόσο κυττάει αυτόν τόν κρεμανταλά τόν άρραβωνιαστικό της, όαν να είναι αυτός πού κανονίζει και τήν παραμικρή σκέψη της. Ποιά είναι ή γνώμη σας γιά δ'λ' αυτά μίστερ Φήθερς;

—Αυτή ή ιστορία, τού άπάντησε ό καθηγητής, κοντεύει να με τρελλάνη. Δέν μπορώ ν' ανακαλύψω τίποτε. Τόν μόνο πού ξέρω είναι ότι ό Χέμπλ είναι ένας παληάνθρωπος. Γιά καλό δέν έχει μπλέξει σ' αυτή τήν όπόθεσι.

—Και θα τόν άρήσηεις να παντρευθή τήν Μαίρη και να τωστήση τήν προέκτα της;

—Μά τί μπορώ να κάνω τήν στιγμή πού οί γονείς της είναι σύμφωνοι κι' αυτή έπιμένει να τόν κάνει ή τού; Δέν τολμάει κανείς να συζητήση μαζί της.

"Ο συγγενής τού μίστερ "Όστερ άναί' ένα ταϊγάρο και βύθιστηκε οε σκέψεις. Πρώτη φορά στην τυχοδιωκτική ζωή του ουναντούσε αυτή τήν περίπτωση. "Άς φαντα, ντινάχηκε όδοιο. Θα έλεγε κανείς ό,τι, έτσι ξαφνικά, είχε βρη τή λύσι τού αίνιγματος πού πήγαινε να τρελλάνη τόν καθηγητή.

—Δέν μού λές, μίστερ Φήθερς, τού έπε, έσου όαν σοφός πού είσαι, θα ξέρης να ξεβουλώσης έναν άνδρωπο. Δέν είναι μού φαίνεται και δύσκολη δουλειά!

—Βεβ'ώς, τού άπάντησε ό καθηγητής. Μά δέν μπορώ να καταλάβω τί σχέση έχει ό ύπνωτισμός με τόν ειδύλλιο της Μαίρης;.

—"Ας κάνουμε πρώτα μία δοκιμή κι' έπειτα θα σου εξηγήσω. Πάμε να θρούμε τή Μαίρη.

"Η Μαίρη "Όστερ βρισκόταν εκείνη τή στιγμή στο δωμάτιό της. Οί δυό άνδρες πήγαν και τή συνάντησαν εκεί.

—Και τώρα, έπε ό συγγενής τού "Όστερ, θάλε δ'λα τά δυνατά σου να τήν φέρης στα συγκαλά της!

"Ο καθηγητής έπεισε τή Μαίρη να τόν κυττάξη στα μάτια κι' έπειτα έφερε τόν χέρι του στο πρόσωπό της. Πέρασαν λίγα λεπτά αγωνιώδους άναμονής. Ξαφνικά, ή μίς "Όστερ ντινάχηκε από τήν πολυθρόνα πού καθόταν, έφερε τά χέρια της στα μάλλια της όαν να ξεπνούσε από ένα λήθαργο και τούς ρώτησε

ΤΥΠΟΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ

Ο ΝΙΚΟΛΟΣ

Ο πλανέδιος στιχουργός που διεσκέδαζε τους Πειραιώτες. Ο εϋθυμης τύπος των θαυροδίων. Πώς εσκατίρισε έναν καυγά Έλ- λήνων και Ρώσων ναυτών. Ο κατά φαντασίαν μνηστήρ της πλέων τόν Άτλαντικόν. Μιά ζωντανή περιγραφή του Νικολού. Ο δραματικός του θάνατος.

ΥΠΟΣ λαϊκός, άπολιτικώτατος, της προ- σμένης εικοσατίας, ύπηξε και ο Νικολός, ο πλανόδιος ποιητής, που περιέφερε τα προϊόντα της σπαρταριστής Μούσης του άλλου στα κα- φενεία του Πειραιώς, άλλοτε στο Ναύσταθμο, μεταξύ του ναυτικού κόσμου, και άλλοτε στις λουτροπόλεις.

Όπως για τους μεγάλους θαυροδούς, έτσι και για τον Νικολό, η ιστορία δεν διέσσεσε πα- ρά λίγες βιογραφικές πληροφορίες. Παραδι- γματος χάριν, κανείς δεν ξέρει όνομα πατρός και επώνυμο. Νικολός, τίποτ' άλλο. Όσοι ά- φορά για τον τόπο της γεννησεός του, έτσι νησιά φιλονεικούν για τη δόξα αυτή. Φαίνεται όμως ότι η εϋθημία του ποιη- τού μας, το ίδιο νησι που διεσκέδαζε τόσο κόσμο με το άλησιόμητο εκείνο «Γεωτικό Ραβάλισ» του Τίμου Δεσάτα.

Οι καλύτεροι λαϊκόν ένδιωκόνται από τον ζσηρό, κοντόσμοιο άν- θρωπάκι, με το ξηραμένο κεφάλι, τα λιμναία μάτια, τα στραβά πο- δάρια και την άεικίνητη γλώσσα, που έσφραγιζόσε από βροχή μάλλον τους στίχους, κοινούς, ξυνινούς, σαζιούς, άλατισμένους, ζεστός, κούρος, δια άνάχωτα, κατά τη διάθεση που έχε και κατά την περί- σσασ. Ο Νικολός έχε ζεστόμιας έπαγγελματικός χαρακτήρισμός προσώπων και καταστάσεων, που έμειναν και άναφέρονται άκόμη. Οι ναυτικοί κύκλοι τόν άγατούσαν, γιατί τους διεσκέδαζε. Ο Νικολός έ- χε προστάξει τους πλοίαρχους του Έμπορικου Ναυτικού μας, τους θεο- μιμαστές και προτάκτον τους...μυητικούς τόν βασιφίλων, και έπιμένους μικρούς όχι μόνο να ταξιδεύη τζάμια, άλλα και να την πετσόνη σταυροπόδι και έπί του καταστρώματος. Έπειτα ση- κωνότανε και άπέδρε τα τροφεία, ξημιόντας τόν πλοίαρχο για όλο το πλήρωμα με τις σαρανταποδάρους της Μούσας του. Ο Νικολός ήταν ο βάρος των ηρώων καγώνων τών ναυτών μας με τα ξένα πληρώματα. Κάποτε οι άκοι μας τσακώθηκαν με τους ναυτες ένος ρωσικού θωρηκτό στο Πισαλιμάν, και άφορ τους έδρασαν μέσα στο καμινείο, τους κατεδίωξαν έπειτα και έξω, τους έρριξαν στη θάλασσα και τους πετούσαν στα κεφάλια της χαρικής του καφενείου. Ο Νικολός, που ήταν παρών στην έποχή αυτή καρακιοναζία, έ- γραψε άνάλογο ποίημα, που το άπηγείλι στα καταστρώματα, χωροκοτούμενος μ' ένθουσιασμό. Άπό το ποίημά του έκείνο δυό στίχοι έμειναν προτίμησι :

Και είλα ό θάος τού κορμιά τ' άθιο, κ' έκανε τη θάλασσα καρεκάδικο !...

Πολλές φορές ο Νικολός έταξιδεύε στο Ναύσταθμο με τα πολεμικά. Τότε οι άξιωματικοί διασκέδαζαν με τους στί- χους του, και προτάκτον με τα έρωτικά του τραγούδια προς μίαν αρχιφύλακασ της έλληνας δινταξίας. Γιατί ο Νικο- λός ήταν έρωτευμένος με...την αρχιφύλακασ Μαρία, και ά- κόμη δεν είχε χαμιά άμφοβία ότι θα γινότανε...γαμύτης τού Γεωργίου Α'. Όδεν έθεωρούσε όδους τους πρίγκιπες κοινάδους του και ός τέτατους τους έδνε ήμιετες συμβουλιές, πολιτι- κής φύσεως. Οι σχετικοί στίχοι του έτέλειωναν με την έποδη αυτή :

παρεξενέμενι : —Πού θρίσκομαι ; —Έπειτα κυττάζοντας τα γέρια της, φώναζε : —Ποιός μου πέρασε αυτό τό βαγυλιό ; —Ο καθηγητής της έξήγησε τότε ότι εκείνη μόνη της είχε δε- χθί ν' άρραβωνισαθή τόν Φίλιπ Χέμλ. —Τόν Φίλιπ Χέμπλ ; άπόρρησε εκείνη. Μ' αυτό τόν άνθρωπο, ούτε τόν γνωρίζω καθόλου. Πρώτη φορά τόν άκούω ! —Ο συγγενής τού "Όστερ εστούμασε μιά θαρειά θρησία από την άγανάκτηση του, ένδ ό καθηγητής προσπαθόσε να κινή τη Μαίρη να καταλάβη τι της συνέβαινε. "Η μίς "Όστερ είχ' άγρίψει από τό θυμό της. Χτύπαγε τα πόδια της, έκλαιγε κι' έσπασε ό,τι εύρισκε μπροστά της. "Εκείνη άκριβώς τη στιγμή άκούστη- καν κάτω τα χαρούμενα γέλια τού Χέμλ. Τότε ο συγγενής της Μαίρης άνοιξε γρήγορα την πόρτα, κατέθεσε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια κι' άρμισε στο σαλόνι. Χωρίς να πη τίποτε σε κανέναν άρπαξε τόν Χέμλ από τόν γιακά, τόν τράβηξε στον κήπο και τόν άρχισε στις ροθιές : —Όρσε, φιλαράκο μου, τού φώναζε, για να σε μάθω έγώ να άνωπιτής τα κορίτσια.

Έτσι, χωρίς στον άσωτο συγγενή του ό μίστερ "Όστερ στά- θηκε τυχερός και γέλωσε την προίκα της κόρης του. "Όσο για τη Μαίρη έγινε από τότε άκόμη πιο κακή και πιό δύστροπη και πολλές φορές έκανε τόν πατέρα της να θυμάται την...εϋτυ- χισμένη έποχή που ήταν άνωπισημένη κ' ήταν ήμερη σαν άρ- νάκι ! ΜΠΙΛΥ ΝΤΡΑΜΟΝΤ

"Ας τ' άκούσουν τα κοινάδία, πόδχον τα κεφάλια...άστια !...

Κάποτε μάλιστα άπηγείλι με τέτοια πολιτική παραίτησι στο κατά- στρωμα της «Ναυκρατούσα», έπί παρουσίας τού πρίγκιπας Γεωργίου, ό όποιος γελόσε με την καρδιά του και τέλος έβλιούθησε τόν Νικολό με μιά άδελφική...χαρταιά !...

Ο Νικολός στις ποιητικές του εκδόσεις έφερε μαζί του μιά μεγά- λη σάκκα, κομμωμένη από τόν όμο του, όπως οι μαθητά τη δική τους. Μέσα σ' αυτή τη σάκκα είχε ένα τεράστιο κατάστιχο, όπου είχε κατα- γράψει τους στίχους του, με χοντρά γράμματα, πολλά θαυμαστικά και περισσότερες άνορθογραφίες. Νόστιμο ήταν τό θέμα του Νικολού να κάθεται σαν χότζας στο κατάστρωμα ένος πολεμικού και με τό κατά- στιχο άνωπισημένο στα γόνατα, να καταγράφη τους στίχους του, έ- φωνηζόντας τους συγγρόνος. Υψου τόν ναυτες και άξιωματικούς παρα- κολουθούσαν τούς συγγρόνος, συμπληρώνοντας τούς στίχους με άστεια και ά- προσόδετες όμιες.

Δείγμα της σατύρας τού άυτοσχέδιου στιχουργού είναι τό κατωτέρω στιχούργημα, έντελώς άγνωστο. Γράφτηκε κατά τόν Δεκέμβρη τού 1906, στο κατάστρωμα τού έμπορικού πλοίου «Έλένη», με τό όπιόν ό περιπλανώμενος ποιητής έπιχρήσε ένα ύπερωπείαν» ταξείδι, για νά γνωρίσει άλλους τόπους και να φρεσκιάρη τη φαντασία του. Έννοείται ότι το ταξείδι αυτό, όπως και τ' άλλα, τό έκανε άναγία, και μάλιστα μετά άόρην μακαροναδάς. "Ίδου τα σχετικά βάρανα του (τηρουμένης της δοξαριάς τού κειμένου) :

Ταξείδιον Σεβάθ Θαλασσινού μέχρι τού 'Ατλαντικού 'Ωκεανού διαρκέσας ήμερας δέκα και όκτο τό όπιόν θα μίμη ιστορικό ! Την πρώτη που μ' έκαμε πατηνάδα ήτο της 'Αρκτικής άγρία λουάνα θαλασσαοραμένη ή Λεονηδο· 'Ελένη με άριστερά πλευρά γιμνήμη χωρίς να πάη καμιά βλάση άρμίνιζε σαν άτροπιού καράβη !!! Άρρησε πίσω τού Γεωργιάτρου τό στενόν και άνα κένονου διάσχεζε άκατασόν όταν ελαίβρε στού Μπέη Μπίση τό κανάλι εκεί την βρήκε τρομερή (άλη με πλοίαρχον Γεωργίον Παλαιοκραστά όπου έταξε της Παναγιάς κανδήλια χρυσά !!! "Έβλεπα την τρικυμία την σπουδαία αστήν την ήμερα τ' άθίου 'Ανδρέα ήμεθα όλοι σαν νεκρομένοι δυστηχησιμένοι με την 'Ελληνή μιάς άρρησε χωρίς τιμώη και ό Μαίστερος όλο θυμώη μες στην κορφή μιάς πηλιώη, ό άκμος είχε τσουν θυμώη, μιάς πότρη πυκρόν άναστειγμένον, ογκηνησις μιάς ήρνονε λυπηρά, με τόσαι που πάθασα συμφοραί !!! ή δυστηχία μελαγχολία μιάς έφερε μιά εύκολία στον γρήνον βάλκαμα τό τιμώη και μιάς περάσαν όλιγοί πώη !!!! ΑΛΛ' ή 'Ελις μας πλέον έόση όταν ευρέθημε στην Ούαλια στην Πρωτολής ταξείδιον τόν ποταμώη όπου τόν έβλεπα με θαυμασιόν !!!! άπελασις μελαγχολική φυσική ρομαντική ή έκείβην και άριστερωδόν αστών τών έσπεριών άρών !!! ευτυχιώμενη ή Λεονηδο· 'Ελληνή πρώτα πλώρη ρημοκρημένη θαλασσινή, άσασαμίνη, τόσαις ήμερας που ήτο καμίνη. Νικολός ό γινωστός έλιπώο να σάς γίνω όρατός !!!!!

"Αλλ' άν ό θαλασσαοράς στιχουργός δεν πύγριζε τότε στον 'Ωκεανό, την έπαθε με μιά λεκάνη νερό, στο Μείθαν. "Όταν γήρισε από την 'Αγγλία, ένωσθε πόνους σε όλο του τό κορμί. Οι γιατροί τού Ναυ- στάθμου τού διέγνωσαν ρευματισμόν και τού έτασαν να πάη να κάνει λουτρό στις θειοχτες πηγές τόν Μεδάνων. Ο Νικολός άκαλοήθησε τις συμβουλιές τους, και τό καλοάκι έπήρε τις ποιητικές του άποσιενές και πήγε στη λουτροπόλι, όπου λουτρώσαν, στιχουργούσε και διεσκέδαζε τόν κοσμάκι. Δυστηχώς είχε τό ελάττωμα της πολυμαγίας. Μιά μέρα, λοιπόν, έπήρε τό λουτρό καλά φαγωμένους, τό δωμάτιο τού λουτρού είχε άναθημισαίσε θεμελιές άνθρωποιόν όδούς και ό δυστηχής Νικολός έ- μεινε νεκρός, μέσα στο νερό. "Έτσι τόν βρήκαν και τόν λυπηθήσαν. Τόν έθαψαν οι Μεδωνίτες στο γραικό τους νεκροταφείο, στο ψήλωμα. Έ- νας φτωχικός Έλλίνος σταυρός γράφει :

Ένθάδε κείται ο Νικολός. 1918.

Τίποτα άλλο. «Τόν ένδύδων άνθρώων πάσα γη τάρος», λέει τό άρ- χαιο έπίγραμμα.